

РЕШЕНИЕ

№ 7549

гр. София, 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 02.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **6733** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба от М. Р. К. ЕГН [ЕГН] чрез адв.В. И. със съдебен адрес - от [населено място], [улица], партер, ап.1 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003702/08.06.2021г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2А б. "А" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС –л.а.“М.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния закон. Нарушен е принципът на съразмерност.

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява и не се представлява. Процесуалният му представител – адв.Вл.И. представя подробни писмени бележки. Претендира разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДМВР, в съдебно заседание не се явява и не се представлява. В придружителното писмо, с което е изпратена административната преписка, прави възражение за прекомерност на претендираните разноски от жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 05.06.2021г. около 16.10 часа в [населено място], Ц. В. Ц., управлявал лек автомобил – „М. Е 270“ с ДК [рег.номер на МПС] – собственост на жалбоподателя М. К.. Автомобилът се движел по [улица] в посока на движение от [улица] към [улица], като е спрял за проверка от органите на МВР. В хода на извършената проверка, полицейските служители, констатирани, че водачът на автомобила Ц. Ц. не представя СУМПС и не притежава СУМПС.

Съставен бил Акт за установяване на административно нарушение бланков № 950986/05.06.2021г., от К. Б. Т. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, за извършено нарушение от Ц. В. Ц. по чл.150 от ЗДВП и чл.100 ал.1 т.2 от Закона за движение по пътищата.

Въз основа на акта за установяване на административно нарушение била издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003702/08.06.2021г. от И. В. Й. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която по отношение на М. Р. К. на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети 2 бр. регистрационни табели с [рег.номер на МПС].

По делото като писмени доказателства са приети Акта за установяване на административно нарушение, справка картон на водача Ц. В. Ц.; Заповед № 81213-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи; Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. на Директора на СДВР, Заповед № 81213-1436/06.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, експертно решение на ТЕЛК – IV МБАЛ – I състав от 25.03.2019г. издадено на Ц. В. Ц., с което е призната 100% нетрудоспособност, невъзможно самостоятелно придвижване и самообслужване.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДВП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от

ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 81213-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата, а със Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. на Директора на СДВР са определени да прилагат принудителни административни мерки полицейските органи по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ –СДВР. Предвид това, съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган. Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаване на акта. Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ.

При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Спецификата на мерките по чл.171т.2А от ЗДвП изключва задължението на административния орган да уведоми заинтересованото лице за започване на административното производство.

При издаване на заповедта са били налице и предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две кумулативно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка и да е предоставил МПС за управление на лице, което не притежава съответното свидетелство за управление.

В случая, в процесната заповед е посочено, че Ц. В. Ц. е управлявал МПС, собственост на жалбоподателката, без да притежава съответното свидетелство за управление.

Съставеният акт за административно нарушение от компетентните органи, има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

В акта за установяване на административно нарушение е посочено, че водачът на автомобила Ц. В. Ц. е нарушил чл.150 от ЗДвП и чл.100 ал.1 т.2 от ЗДвП. Същият не притежава СУМПС. Този факт е безспорен, като без значение е обстоятелството дали някога е имал СУМПС, каквито твърдения се навеждат от процесуалния представител на жалбоподателя. Видно от представения картон на водача – лист 14-18 от делото, по

отношение на Ц. Ц. са констатирани множество нарушения на Закона за движение по пътищата със съставени АУАН и НП за периода от 2003-2011г.

По делото не са ангажирани доказателства, че към датата на управление на л.а. „М. Е 270“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя М. К., а именно на дата 05.06.2021г. Ц. Ц. е притежавал СУМПС и е бил правоспособен водач, предвид това констатациите в АУАН не са опровергани.

От представения по делото АУАН, по безспорен начин се установява, че М. Р. К. е предоставила собствения си лек автомобил на Ц. Ц., който не притежава СУМПС. Това обстоятелство е отразено в мотивите на оспорената заповед, а също и в издадения АУАН, послужил като основание за издаване на заповедта. Видно от констативната част на АУАН, Ц. Ц., въпреки че е отказал да подпише акта, не е направил възражения за отразените в акта факти и обстоятелства и същият му е връчен лично. Съставеният АУАН, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, като официален документ, има обвързваща и презумптивна доказателствена сила за отразените в него обстоятелства. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, послужила като правно основание, изцяло съответства на фактическите обстоятелства, а именно ПАМ се налага на собственик, който допуска или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице, което не притежава съответното свидетелство за управление. В случая тези обективни предпоставки са налице, поради което оспорената заповед е в съответствие с материалния закон. Без правно значение в конкретната хипотеза е обстоятелството, дали по отношение на жалбоподателката има съставен АУАН или не, каквито твърдения са навеждат в писмените бележки на адв.И..

Мярката е наложена за минимално посочения в чл.171,т.2а от ЗДвП срок от 6 месеца, поради което, въпреки че не са изложени мотиви, относно така определения в заповедта срок, съдът приема, че е спазен принципът за съразмерност по чл.6 от АПК. Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото ответникът има право на направените по делото разноски, но при липса на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III-то отделение, 61-ви състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Р. К. ЕГН 6310015397чрез адв.В. И. със съдебен адрес - от [населено място], [улица], партер, ап.1 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003702/08.06.2021г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2А б. "А" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС –л.а.“М.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ: